

2016

*Збірник наукових праць
за матеріалами Всеукраїнської
науково-практичної конференції*

**«АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ
СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИХ
СИСТЕМ В УМОВАХ
ТРАНСФОРМАЦІЙНОЇ
ЕКОНОМІКИ»
12 – 13 квітня 2016 р.**

**ЧАСТИНА 3
Секція 3**



Національна металургійна академія України
Кафедра фінансів
Кафедра обліку і аудиту
13.04.2016



МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

Інститут модернізації змісту освіти

Національна металургійна академія України

Українська інженерно-педагогічна академія

Полтавська державна аграрна академія

***Збірник наукових праць
за матеріалами Всеукраїнської науково-
практичної конференції***

**«АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СОЦІАЛЬНО-
ЕКОНОМІЧНИХ СИСТЕМ В УМОВАХ
ТРАНСФОРМАЦІЙНОЇ ЕКОНОМІКИ»**

12-13 квітня 2016 р.

м. Дніпропетровськ

Список використаної літератури

1. Агентство США з міжнародного розвитку: [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://ukrainian.ukraine.usembassy.gov/uk/programs-grants.html>
2. Апарова О.В. Формування портфеля інвестицій для забезпечення інноваційної діяльності вітчизняних телекомунікаційних підприємств / О.В. Апарова, Ж.В. Кудрицька // Економіка. Менеджмент. Бізнес. - 2014.- 2(10). - С. 72-77.
3. Марченко О.В. Визначення необхідних і достатніх умов для інноваційного розвитку підприємства / О. В. Марченко // Актуальні проблеми економіки. – 2009. - №6. – С.157-162.
4. Указ Президента "Про інвестиційні фонди та інвестиційні компанії" від 19.02.1994 № 55/94, зі змін та доп.
5. Факторинг і форфейтинг: у чому різниця?: [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://bankografo.com/factoring-i-forfeiting-u-chomu-riznitsya.html>
6. Фонд "Євразія": [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://www.ec.kharkiv.edu/eurasia_fund.html
7. Чорна М.В., Глухова С.В. Формування ефективної інвестиційної політики підприємства: монографія. – Харків: ФО-П Шейніна О.В., 2010. – 210с.

*д.е.н., професор Балджи М.Д.
завідувач кафедри економіки та управління
національним господарством
Одеський національний економічний університет
E-mail: baldgi@ukr.net*

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИХ СИСТЕМ НА ОСНОВІ ВИКОРИСТАННЯ РЕСУРСНОГО ПОТЕНЦІАЛУ

Загострення соціальної та екологічної ситуації в Україні актуалізує проблему формування збалансованого економічного розвитку і вимагає прискіпливого дослідження соціально-економічних систем з позиції сталого економічного розвитку. В даному випадку економічне зростання виступає визначальним показником загального розвитку, адже базується на структурному перетворенні економічної підсистеми, неодмінному соціальному прогресі та удосконаленню управління, забезпечує збереження й збільшення виробничого потенціалу з впровадженням ефективних інноваційних.

Дослідження поняття соціально-економічних систем базується на положеннях загальної теорії систем і спирається на напрацювання вітчизняних та зарубіжних вчених еколого-економічної теорії. Основною причиною необхідності формування соціально-економічної системи виступає протиріччя між інтересами суспільства у збереженні і захисті навколишнього природного середовища та інтересами суб'єктів господарської діяльності, спрямованими на отримання максимального прибутку будь-яким чином. Це протиріччя обумовлено наявністю зовнішніх факторів, що виникають в процесі розвитку системи. В такій системі найважливішою домінантою постає єдність трьох складових: природи, населення і господарства, тому така система розуміється як сукупність взаємопов'язаних елементів демографічного, соціального, природничого, виробничого та інституційного характеру, без яких існування загальної системи неможливо.

Дослідження розвитку соціально-економічної системи дозволяє розглядати економічне зростання не лише з позицій кількісного зростання величини валового продукту, а й включити до системи ряд інших параметрів.

Розвиток соціально-економічної – багатовимірний і багатоаспектний процес, який розглядається з погляду сукупності різних соціальних і економічних цілей й включає такі аспекти:

- зростання виробництва і доходів;
- зміни в інституційній, соціальній і адміністративній структурах суспільства;
- зміни в суспільній свідомості;
- зміни в традиціях і звичках.

На сьогодні основною метою економічного розвитку є поліпшення якості життя населення. Тому процес соціально-економічного розвитку включає три найважливіші складові [1]:

- підвищення доходів, поліпшення здоров'я населення і підвищення рівня його освіти;

– створення умов, сприяючих зростанню самоповаги людей у результаті формування соціальної, політичної, економічної і інституційної систем, орієнтованих на пошану людської гідності;

– збільшення свободи людей, зокрема їх економічної свободи.

Останні два показники якості життя не завжди враховуються при оцінках ступеня соціально-економічного розвитку країн і регіонів, але в управлінській науці і практиці їм надається все більше значення. Соціально-економічний розвиток передбачає перетворення системи з високим рівнем життя населення та умовами для гармонійного розвитку особистості на підставі модернізаційної інвестиційно-інноваційної моделі, яка одночасно забезпечить посилення конкурентних переваг.

Для подальшого розвитку соціально-економічної системи виникає потреба реалізувати комплекс стратегічних цілей в межах таких пріоритетних напрямків економічного та соціального розвитку, які розроблені в стратегіях соціально-економічному розвитку областей та міст. Залучення додаткових ресурсів місцевого та регіонального розвитку потребує принципової зміни управлінських підходів як на місцевому, так і на державному рівні, іншого рівня кваліфікації та організованості постійної роботи щодо розширення ресурсної бази для забезпечення сталого розвитку українських міст і регіонів. Для реалізації визначених завдань необхідно розробити систему заходів щодо зміцнення ресурсного потенціалу, ґрунтуючись на глибокому вивченні та оцінці природних, економічних, наукових, трудових ресурсів кожного регіону, розроблення механізмів їх ефективного використання, поєднання методів адміністративного і економічного впливу [2].

Для забезпечення економічно ефективного використання природних ресурсів, перетворення ресурсного потенціалу на дієвий чинник регіонального розвитку регіональним і місцевим органам виконавчої влади потрібно зосередити увагу на реалізації, насамперед, заходів, які наведені у рисунку 1.

Важливим напрямом стратегії формування інвестиційно-інноваційного розвитку має стати формування інфраструктури ризикового фінансування,

зокрема фондів, що гарантують інвесторам випуск акцій за визначеною ціною через кілька років. Перспективним напрямом діяльності є формування регіональних інноваційних кластерів – комплексів підприємств (промислових компаній, дослідних центрів, наукових установ), органів державного управління, громадських організацій на базі територіальної концентрації мереж виробників, постачальників і споживачів, пов'язаних технологічним ланцюжком.

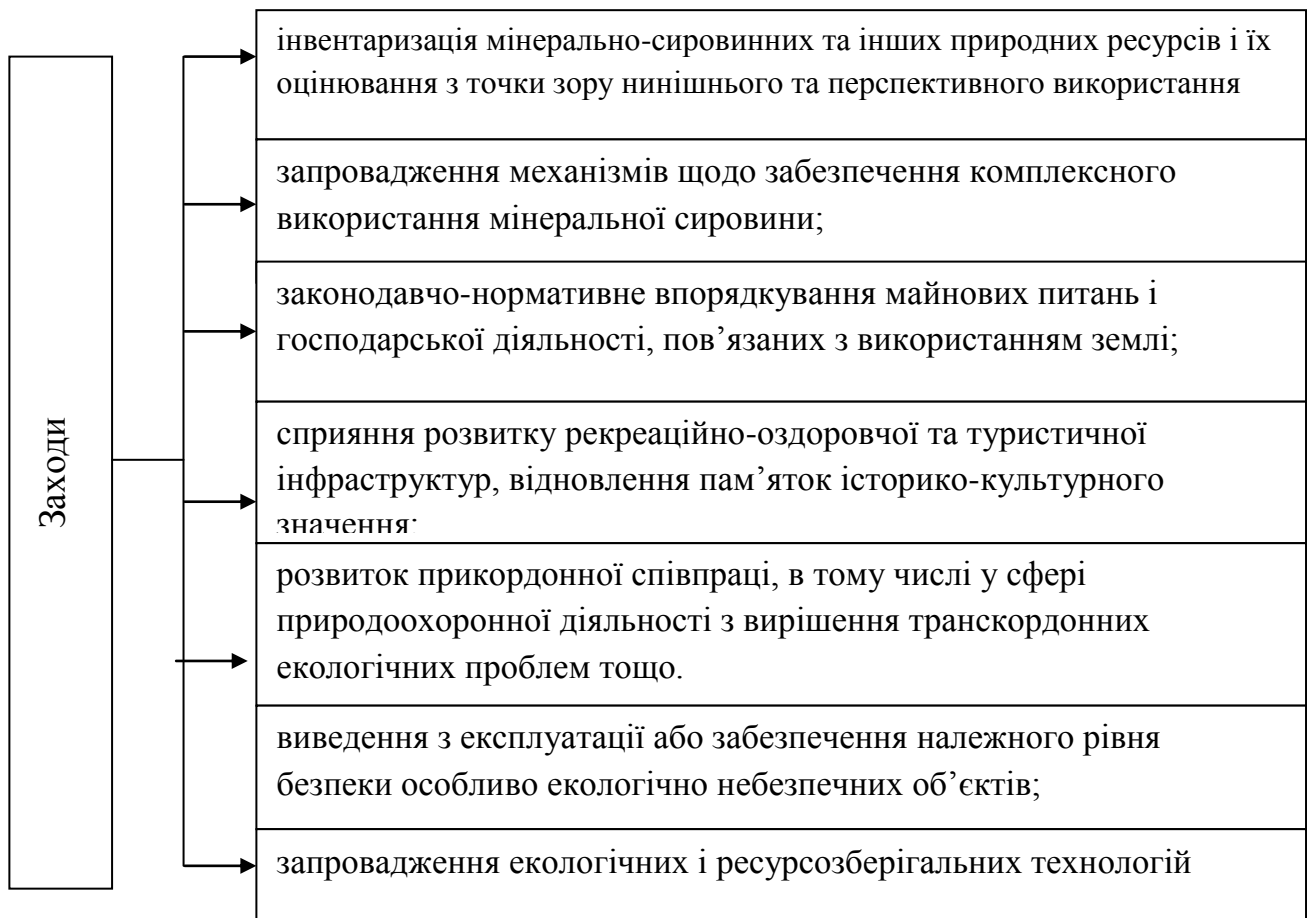


Рис 1. Заходи для забезпечення ефективного використання природно-ресурсного потенціалу

За останні декілька років спостерігались кількісні втрати трудового потенціалу, що вимагає розробки на державному та регіональному рівнях комплексу заходів щодо збереження й розвитку трудового потенціалу на основі формування ефективної демографічної, економічної, соціальної політики. Значні регіональні відмінності у кількісному і якісному стані трудового потенціалу обумовлюють необхідність реалізації різних методів управління

його збереженням і розвитком [3, с.124]. Першочерговими заходами з протидії руйнуванню трудового потенціалу, що мають містити регіональні стратегії та плани розвитку, а також відповідні програми зайнятості, подолання бідності, охорони праці тощо.

Для подальшого впровадження інноваційних напрямків пропонується застосування наступних шляхів:

1. Розвиток інноваційного механізму регулювання раціонального використання ресурсного потенціалу. Дана стратегія передбачає розробку спеціальних індикаторів природокористування для виміру динаміки і якісних зрушень у використанні ресурсів та охорони природи; запровадження ресурсозберігаючих технологій (створення спеціалізованого підрозділу, що концентрує інформацію та бази даних з розвитку ресурсозберігаючих технологій, їх розроблювачів та зв'язок зі споживачами; проведення конкурсів і виділення грантів для стимулювання розробки нових технологій); вдосконалення системи екологічного менеджменту з підтримкою впровадження даних пропозицій в усі структури управління – державні, регіональні, місцеві.

2. Посилення інноваційного партнерства на регіональному та міжрегіональному рівнях, що включає фінансову підтримку нововведень у регіонах, спільне планування й установку пріоритетів в інноваційній політиці, співробітництво в розробці і реалізації інноваційних проектів, обмін досвідом успішних проектів та вдосконалення кваліфікації кадрів в області інноваційної стратегії і політики.

3. Стимулювання інноваційної творчості, що спрямоване на активність та творче мислення вищого управлінського персоналу, подолання організаційних перепон – створення комплексних груп з дозволу міжгалузевих та міжрегіональних проблем при раціональному використанні ресурсів, охороні природи і забезпеченні здоров'я населення; фінансову підтримку конкурентного середовища; впровадження нагород та заохочень; підвищення професійного рівня у впровадженні інновацій у діяльність різних управлінських структур.

Для практичної координації всієї роботи з ініціювання законодавчого забезпечення розробки інноваційних стратегій, а також з підготовці спеціального механізму управління вважаємо за доцільне створення спеціального центру з метою удосконалювання діяльності з впровадження інновацій у систему соціально-економічного регулювання використання ресурсного потенціалу. Основне завдання центру полягає в сприянні новим засобам та прийомам досягнення цілей комплексного підходу. Актуальними напрямками роботи такого центру можуть бути впровадження наступних інновацій:

- пошук інвестиційних ресурсів,
- розробка і реалізація спеціальних програм та проектів для подальшого широкого впровадження нововведень у практику;
- оцінка їхніх результатів;
- внесення змін у національну стратегію і політику.

Головним засобом реалізації цілей регіональної політики має стати: забезпечення людського розвитку через поліпшення демографічної бази відтворення трудового потенціалу, підвищення економічних потужностей територій, створення адекватного ринковим відносинам мотиваційного механізму реалізації населенням свого інтелектуального потенціалу, залучення інвестицій у розвиток трудового потенціалу, зростання рівня економічної активності, зниження негативного впливу забруднення навколишнього природного середовища, затвердження України та її регіонів як економічно розвинених територій.

Таким чином, для розвитку соціально-економічних систем обґрунтовані напрями реалізації збалансованого використання ресурсного потенціалу, шляхом посилення ресурсної компоненти в стратегіях, проектах та програмах розвитку і доведена вагомість створення спеціальних інституцій, що беруть на себе функцію організаційно-економічного забезпечення управління з метою удосконалення механізму соціально-економічного спрямування.

Список використаної літератури

1. Про концепцію загальнодержавної програми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу: Закон України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://uazakon.com/>
2. Національна екологічна політика України: оцінка і стратегія розвитку // Оцінка національного потенціалу в сфері глобального екологічного управління в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.un.org.ua/files/national_ecology.pdf.
3. Гальків Л.І. Втрати людського капіталу України: чинник безробіття / Л.І.Гальків // Економіка і регіони. – 2009. – №2. – С. 123 – 125.

Барган Ярина

*Науковий керівник: к.е.н., ст. викл. Завидівська О. І.
Львівський інститут ДВНЗ «Університет банківської справи»
E-mail: yaruna-bargan@yandex.ru*

ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ІТ-АУТСОРСИНГУ В УКРАЇНІ

Актуальність. В сучасному світі досягають успіху лише ті компанії, які, оптимізуючи операційні витрати при збереженні високої якості товарів і послуг, ведуть бізнес найефективнішим способом. Однією з найуспішніших бізнес-моделей, які забезпечують конкурентні переваги, є аутсорсинг, який дозволяє зменшити на 10 – 40% витрати на непрофільні сфери діяльності підприємства. Оскільки, необхідною умовою для ефективного функціонування підприємств в сучасних ринкових умовах є скорочення витрат, то дослідження особливостей використання аутсорсингових послуг набуває все більшої актуальності. Адже скорочення витрат сприятиме підвищенню прибутковості виконання бізнес-процесів та підвищенню на цій основі якості продукції та конкурентоспроможності підприємства. Зокрема, практика аутсорсингу послуг в сфері ІТ (ІТ-аутсорсинг) на сьогодні широко розповсюджена в світі і здійснюється за допомогою проектів, виконання яких передається іншій стороні.

Аналіз останніх публікацій. Розгляд питань щодо підвищення показників розвитку інформаційно-комунікаційних технологій належить таким закордонним вченим, як П. Паскаль, Роберт Дж. Барро, М. Торсен,